

Henseende til deres Ophold her i Riget underkastede, end dem, der gjælde med Hensyn til alle andre Fremmede.

Motivernes til dette Lovudkast ere saalydende:

Følge den hidtil gjældende Lovgivning maae fremmede mosaiske Troesbekfendere, med hvilke de i Hertugdømmerne Hjemmehørende sættes i Klasse, ikke uden særlig Tilladelse opholde sig længere her i Riget, end der udfordres til blot Gjenreise, hvortil ifkun er bestemt en Tid 14 Dage. Tilladelse til et længere Ophold kan meddeles af Amtmændene, og i Kjøbenhavn af Politidirecteuren, dog i det Høieste for en Tid af 6 Maaneder fra den Dag, da den Paagjældende først ankom til Danmark. For at erholde saadan Tilladelse maa den Paagjældende med behørig Pas legitimere sin Reises Lovlighed og paa antagelig Maade oplyse Hensigten med det attraaede længere Ophold, samt derhos godtgjøre, at han har Midler til sin Underholdning i den Tid, han agter at opholde sig her, saavel som til Tilbagereisen. Tilladelsen gjælder kun for den Overøvrigheds District, der har meddeelt den, og for dersaa at begive sig den lige Veie ud af Landet, uden andetsteds videre at opholde sig; og vil den Paagjældende tage Ophold i anden Overøvrigheds District, maa han under Jagttagelse af de ovenanførte Betingelser, af denne erhverve en ny Tilladelse, hvilken kun kan meddeles for saa lang Tid, som maatte mangle i de forømmeldte 6 Maaneder. Tilladelse til Ophold i længere Tid end 6 Maaneder kunde alene meddeles af Cancelliet, og nu maa Ansøgning altsaa derom indgives til vedkommende Ministerium (Forordning af 29de Marts 1814 § 19, og Forordning af 23de Marts 1827 § 15, confr: § 23). I Forbindelse hermed er det gjort til Pligt for Repræsentanterne eller Forstanderne paa de Steder, hvor de mosaiske Troesbekfendere have særskilt Menighed, at anmelde enhver Fremmeds Ankomst til Menigheden for Politiet (Forordning af 29de Marts 1814 § 20), ligesom der i adskillige ældre Anordninger er sat særegen Straf for at overføre fremmede mosaiske Troesbekfendere her til Riget, saa og for dem, der forsømme at anmelde de hos dem sig opholdende reisende Jøder (Placat af 16de December 1748 og 18de November 1771

§ 4, Forordning af 24de Juli 1789, Placat af 30de December 1793 m. fl.).

Skjøndt foranførte Indskrænkninger i fremmede mosaiske Troesbekfenderses Adgang til at tage Ophold her i Landet neppe kunne ansees bortfaldne umiddelbart ved Grundloven, saa maa det dog vistnok erkjendes, at saavel dennes Aand i Almindelighed, som den i sammes § 84 forkyndte Grundsatning i Særdeleshed, og i det Hele den friere Opfatning og Udvikling af de herhenhørende Forhold, som gjør sig gjældende, medfører Nødvendigheden af de omhandlede Bestemmers Ophævelse, saaledes at fremmede Mosaiter med Hensyn til deres Ophold her i Riget ikke blive underkastede andre Regler end dem, der foreskrives for alle andre Fremmede. Smidlertid troede dog Justitsministeriet, forinden noget Skridt foretoges med Hensyn til Udarbejdelsen af en Lov i denne Retning, at burde indhente Erklæring fra Kjøbenhavns Magistrat, idet man tillige anmodede Samme om at give det herværende mosaiske Troesfællesskabs Repræsentanter Leilighed til at ytre sig over Sagen. Bemeldte Repræsentantskab tilkjendegav derefter Magistraten, at det med Glæde-efterkom en Opfordring til at afgive Betænkning over en Forandring, hvorved der gaves Udsetelse til, at de Baand kunde løses, der alt i en lang Række af Aar havde været en trykkende og krænkende Byrde for de mosaiske Troesbekfendere. Dnset om at fremkalde en Reform heri havde allerede tidligere bevæget Repræsentantskabet til at lade et Udvalg af Menigheden behandle det Spørgsmaal, om der fra sammes Side ikke burde andrages paa Ophævelsen af de paagjældende Lovbestemmelser; men Sagen var bleven stillet i Bero, da der af Kongen blev givet Tilsagn om en Constitution, og man derfor troede at burde ophæve Grundlovens Emanation, der mulig endog ligesom vilde ophæve de hidtil i saa Henseende gjældende Lovbestemmelser. Det erfarede nu, at dette ikke antoges at være skeet, men da det i Grundlovens § 84 er udtalt, at forskjellig Tro ikke længer skal fremkalde Adskillelse i borgerlige eller politiske Rettigheder, saa maatte Repræsentantskabet ansee det som en naturlig Følge heraf, at de tidligere Indskrænkninger erklæredes ophævede, saa at der i